

TAMÁS MENYHÉRT (1940) Budapest

TAMÁS MENYHÉRT

Újbóli leltár

71.

Mindenre gondolok, csak arra nem, milyen kísértés vár rám. Védelmemül, benső szertartásomra bíztam magam, volt, amikor tisztulás-keresőn, szerzetesi üzenetekbe kapaszkodtam, az üzenet érzéke, percek alatt érzetté tágultak – máig vezér-mondatom: *Az élet nem sár, hanem finomításra váró arany!**

72.

Fáj, amit elmulasztottam. Miért vagy... nem vagy vakmerő, szakad félbe a baráti szána-kozás. Engem a szó küldött, s nem a vakmerőség, hunyorgom vissza. A hunyorgás, érzem, árt a szememnek, távol tart a születő harmattól, a harmatos füvek hódító frissületétől. – Ébredjünk mi is, keltem a reggelt, küldjünk harmatot a világnak.

73.

Lírából lírába költöztem, a fogadtatás szerint is más jegybe léptem: *azokon a partokon költött ki a XXI. század elején, ahol a modernitás egybeolvad a klasszikussal, a hagyományossal*, olvastam a minap. Kitűzött magaslat? Az én magaslatom, bölcső-énekekkel kezdődött, siratódalokkal, szív-forrásul – virág-énekekkel folytatódott...

74.

Csupa vers – csupa kísértés, csupa kétely, csupa parancs, csupa tagadás, felfüggesztett haladék, csupa csoda, még helyén van, nem tettük üszöggé, jelentkezzen, aki úgy érzi, csupa tűz, teremtő akarat, megtartjuk tűzfelelősnek, álljon elő, akinek ajkáról nem száradt le az ima, csupa meglepetés, kikkel szenteljük fel az új katedrális?

* Teilhard de Chardin (1881–1955), francia jezsuita szerzetes

75.

Őszi űr. Túl messze esik a fogva tartó földtől, a földet érzem, ráhajthatom a fejem, termő rögeit ujjaim közé foghatom, olvas-tok titkaiból, az első tapintásra tudja, ki vagyok, osztott, ritkán beszél, szótlan szereti gondozóját. Az űr közelségéhez külön születni kell, hatalmas ereje riaszt és vonz – a fény szövetségesei vagyunk...

76.

Verzláz visszaidézése. Huszonegy év távlatából: ugyanígy, mint most, leltárba fogtam, nagyobbbrészt sérelmeimbe kapaszkodtam. Érzékeny pontokat érintő szemlélet? Kétpólusos megközelítés? Meglehet. Attól is függ, hogy melyik oldalról nézem. Többségi: Kisebbségi? – Kiszakított gyökér joga, minden esetben a tűrés...

77.

Innen, bármennyire hihetetlen, csak vissza, kisebbségbe fordulhatok. A bármikor pusztává tehető birodalmamba. Lakható hely? Sose volt az. Mit tegyek, ha ez szabotott ránk, rám, ismétlem, mert itt mindent ismételni kell, ahogy a múltamat kihordtam, jövődómet is kihordom – mással nem, felvilágító időnkig hallható kiáltással!

78.

Hiányom van. Semmivel sem kevesebb, mint amennyivel érkeztem, mint amennyit az örvénylés kínált nekem. Azóta is ízlelgetem – arra sem hagyott időt, hogy sajátommá ízleljem, helyet, hajlékot, nyelvközeget cseréltetett velem, amiben osztozhattam volna, magam-őrzésében a budai hegy légritkának bizonyult.

79.

Az én hibám, az én vétkem, ismerem, ismerném be, ha „idefenn” egyszer is megvallhattam volna magam. Szüret-tájt, százéves hallással hallom Jókai szüret-énekű kertjét, ahol idehallhatón, sejlő-mély örök forrást neszel – hazaér szív, hazaér a lélek. Hazaér, ahová, ugyancsak vendég-lakosként, Jókai Mór költözött...

80.

Nyolcvan plusz, kifutottam a tervezett időből. Soha gazdagítóbb többletet! Megköszönhettem Tamásinak, amivel tartoztam neki. Az egyszer volt, igaz volt találkozásunk hálájával. Megbolydította bennem az időt. Ébresztő lélek volt, ébresztésében a fia voltam. Örök terű? Fenyvesek léptét viselem a vállalom.